

[Albertson.]

afviger fra øvrige medborgeres arbejdstid, og hvis dette lovforslag bliver til lov, ville vi vel fordoble dette antal. Det ville i praksis medføre, at det erhvervsområde, der kommer ind i billedet, detailhandelen, vil blive et udpræget skifteholdsfag, hvad jeg tror ville skabe adskillige problemer både for indehaverne og for medhjælperne.

Den lukkelov, vi har, er af 1950, og siden da er der jo sket betydelige forandringer i den danske samfundsstruktur. Der er blevet fuld beskæftigelse, kvinderne deltager i stigende grad i erhvervslivet, økonomien er blevet forbedret, og borgernes indtægter er blevet mere end fordoblet. Samtidig er der sket en vældig forandring inden for hele detailhandelen, de små og de mindre butikker bliver færre, antallet af supermarkeder og stormagasiner vokser, og samtidig betyder automatikkens fremtrængen, at indehavere af køleskabe kan disponere på en helt anden måde.

Vi kan da spørge, om vi stadig har en god lukkelov. Der var forleden dag i nogle provinsblade referater fra forskellige foreninger, der havde drøftet dette emne, både handelsstandsforeninger og lokale afdelinger af Handels- og Kontorfunktionærforbundet, og dér havde man karakteriseret den nugældende lov som verdens bedste lukkelov. Hvis vi har en sådan lov, så kunne man sige, at enhver debat herom var overflødig og unødvendig, men det kan jo ikke bestrides, at der også har været røster fremme i retning af det, som hr. Niels Westerby her i dag har fremført: at der er anledning til at kigge nærmere på, om denne lukkelov stadig væk er overensstemmende med befolkningens store flertal. For det er da rigtigt, at hvis det alene var en lov, der var dikteret af de direkte implicerede parter, i dette tilfælde medhjælperne og indehaverne af forretningerne, og det var en form for diktatur over for forbrugerne, så var det rimeligt her fra folketinget at tage en sådan lov op til revision jo hurtigere des bedre.

Jeg mener imidlertid ikke, der er tale om en sådan lov. Hvis der var tale om det, ville der givetvis fra de berørte forbrugerinteresser have været langt stærkere reaktioner. De seneste reaktioner, der har været i forbindelse med denne lovgivning, kom jo ved de tidligere mere principielle ændringer

i loven, og hvad skete der da? Da blev der fra store grupper af forbrugerrepræsentanter givet tilslutning til, at vi skulle have en lov i retning af det, vi nu har fået. Derfor mener jeg mig i god overensstemmelse både med dem, der står bag disken, og dem, der står foran disken, når jeg siger, at den lov, vi har, har virket tilfredsstillende. Under denne lov har befolkningen kunnet udvide sit forbrug, kunnet øge sine indkøb, og jeg tror samtidig, man må sige, at befolkningens pris- og kvalitetsbevidsthed på ingen måde er blevet forringet, tværtimod. Det skyldes jo nok, at der sideløbende med denne lovs udvikling har været dygtige og energiske bestræbelser netop gennem Forbrugerrådets arbejde. Derfor tror jeg ikke, at det kan holde med den lidt skarpe karakteristik af loven, som hr. Niels Westerby nys har givet.

Men dermed være ikke sagt, at alt er fuldstændig, som det bør være. Det kan muligvis være rimeligt, om vi i det folketingsudvalg, der i øjeblikket beskæftiger sig med det af handelsministeren fremsatte lovforslag om nogle ændringer i den bestående lukkelov, kigger nærmere på dette lovforslag, og om vi måske også fik drøftelser med forslagsstillerne om det her foreliggende lovforslag — det giver jo netop den nylige ændring af forretningsordenen adgang til — således at vi kan få en afklaring. Vi kan her kigge på lovforslaget, og desuden kan der måske være en og anden ting, som vi i forvejen har drøftet i udvalget, men som vi kan tage med ind i overvejelserne ud fra de synspunkter, som hr. Niels Westerby her har fremsat.

Må jeg sige om lukkeloven, at når den har været karakteriseret som verdens bedste lukkelov, så tror jeg for så vidt, at karakteristikken i høj grad kan holde. Det, vi har gjort her i landet, er, at vi har lavet en lov, som angiver en vis ramme, og inden for denne ramme har handelen og medhjælperne forsøgt at få en fremgangsmåde og en arbejdsform, som tilsyneladende har virket ganske godt. I andre lande har man valgt en anden fremgangsmåde; man har dér lovgivet om arbejdstiden som sådan for hele befolkningen. Det har vi ikke her i landet; vi har ladet disse ting afgøre gennem forhandlinger på arbejdsmarkedet, og jeg tror, at hvis vi skulle ændre på et begrænset område, som der trods alt er tale om her, så